

יבנ'תו

גיליון 1297 יום שישי כ"ח בניסן תשע"ו 6.5.2016 מופץ חינם
 אל: 08-9422760, פקס: 08-9422749, email: alfareut1@gmail.com

08-9422760

www.yavnenet.co.il

"קדושים" כניסת שבת: 19:03 יציאת שבת: 20:05

בס"ד

פיצה אדסו

מגש L משפחתי
 + תוספת
 + שתיה
 59.00 ש"ח

כשר

1-700-500-570
 שד' העצמאות 15, יבנה

ספורטאית

עד

נשימתה האחרונה

רגע לפני שעצמה את עיניה לעד,
 זכתה לירון גליה לטקס מרגש בו
 הוענק לה התואר בחינוך גופני.
 סיפורה של לוחמת, שלא ויתרה
 לעצמה על דבר וחזקה
 את כל סובביה

88 עמ' תפילות אחרונות
 מכבי יבנה נמצאת
 במקום ממנו יורדים ליגה

44 עמ' זכרונות חיים
 ניצולי שואה מספרים
 חוויות מצמררות בסלון

32 עמ' דלתות מסתובבות
 ד"ר אהוד וייצמן החל
 לכהן כמ"מ ראש העיר

נפרדים מלירון

יממה לפני ליל סדר פסח הלכה לעולמה
תושבת יבנה לירון גליה לאחר מאבק
במהלת הסרטן והיא בת 27 בלבד.
בני משפחתה ביקשו להיפרד מהילדה
שאהבה להתנדב, להתאמן ולקוות לטוב
גם כשהכל נראה כבר אבוד

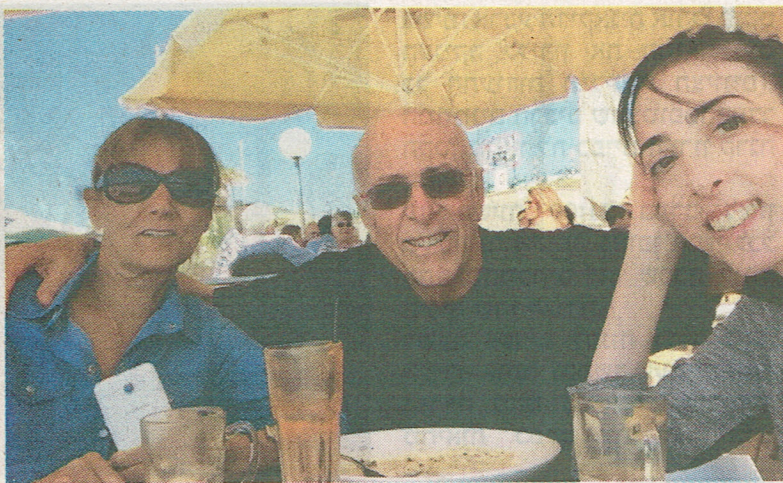
היא עברה באהבה את מסלול הלימודים והאימונים המפרכים, בסיומם הוצבה כמדריכת כושר קרבי בבסיס רמון של חיל האוויר בדרום. אמנם רחוקה מהבית אך קרובה לעיסוקים שאהבה. לאחר שנתיים, בסיום שירותה הצבאי, היה זה אך טבעי שתמשיך את לימודיה האקדמיים במכללה האקדמית לחינוך גופני וספורט במכון וינגייט, ארבע שנים של מסלול לימודים ארוך ומאתגר. בשלוש השנים הראשונות לירון התגוררה במעונות הסטודנטים, למדה והתאמנה. במקביל עבדה

הבגרות ב-5 יחידות בבילוגיה וספורט. מכאן אך טבעי היה שבשירות הצבאי תהיה מדריכת כושר גופני. למרות הצטיינותה ותשוקתה לתפקיד, דרכה לא הייתה סלולה. היא לא סמכה על קשרים וביקשה שלא להזדקק להקלות והטבות. בכוחות עצמה הגיעה למקבלי החלטות בחיל האוויר ולא הניחה להם עד שהבטיחו להגשים את משאלתה ואכן, בסיום הטירונות לירון הוצבה בבה"ד 8 ביה"ס לכושר קרבי בצה"ל. לא הייתה מאושרת ממנה.

"הספורט אינו תחביב - הוא דרך חיים".

זה היה המוטו של לירון וזה היה המשפט שהייתה חוזרת עליו שוב ושוב. לירון - בת הזקונים לעליזה ואורי גליה נולדה ביבנה, ב-10 לנובמבר 1988 (א' בכסלו תשמ"ט). אחות למיכל, ענבל ואייל ודודה נערצת לשמונה אחיינים: עומר, דביר, בן, יונתן, יובל, תומי, יואב ויהלי.

לירון גילתה את אהבתה לספורט בעת לימודיה התיכוניים בבית הספר "האלון" ביבנה. נאמנה לדרכה סיימה את בחינות

טיולי ג'פים, טיולי שטח במדבר, סנפלינג, ערבי תמיכה הדדית ועוד.

בשלב מאוחר יותר החליטה לירון להקים עמותה לשילוב הספורט בדרך לריפוי והחלמה של חולי סרטן. החלה בגיוס ספונסרים, מתנדבים, יועצים. העיסוק בהקמת

בחברת צעירים בני גילה. לירון נשבתה בקסם ההתנדבות וגילתה פן בחיים שלא נחשפה אליו ולא היה מוכר לה.

"אנשים טובים באמצע הדרך" - תורמים מזמנם, ממונם, אנרגיות חיוביות ופעילויות אינספור. טיולים בחו"ל, מפגשים, מופעים,

למחייתה והנאתה בהדרכות ואימונים אישיים. היא השתתפה באופן קבוע במרוצי מרתון, רכיבת אופניים, שחייה, ספינינג ואף הפכה למדריכה מבוקשת.

ואז לפתע, בתחילת שנת הלימודים הרביעית, בגיל 24, תקפה את לירון מחלת הסרטן.

סרטן מסוג נדיר בשכיחות של מקרה אחד לחמישה עשר מיליון. ההורים ולירון קיבלו החלטה מיידית - לא מוותרים, לא נכנעים, אלא יוצאים למלחמה, מתרכזים במשימה. מנהלים משבר שחייבים לנצח בו - בשום פנים ואופן לא שוקעים במרה שחורה - אסון, למה זה קורה לנו וכד'.

לירון, ילדה חזקה, נחושה ואופטימית ללא תקנה וברוח זו היא סחפה את כל בני המשפחה. חולקו תפקידים ותחומי אחריות - אבא אורי אחראי למשימות החיצוניות - רופאים, בתי חולים, התייעצויות בחו"ל, קופת חולים, מיילים, תיאומים, הסעות, ועוד.

אמא עליזה אחראית על המורל בבית והמשך תפקוד הבית כמקום חם ואוהב.

שתי אחיותיה ואחיה, הגיסים דרור וירון וגיסתה לירז ליוו אותה ותמכו, הקשיבו ועזרו לאורך כל הדרך. שמונת האחיינים הצעירים אהבו לשהות במחיצתה, צחקו, השתובבו ושמחו כל העת.

חברי וקרובי משפחה, שכנים וחברות של לירון בלב ובנפש לא שותפו בפרטי מחלתה.

לירון עברה מסלול של ניתוחים קשים וטיפולים מייגעים. אולם, אף לרגע לא נפלה רוחה. לפני כניסתה לניתוח נהגה לומר למשפחתה: "אני רגועה, אני יודעת שאם אהיה רגועה גם הרופאים יהיו רגועים והניתוח יצליח!". מהר מאוד לירון התעשתה ומצבה הרפואי הפך לעיסוק צדדי.

בהחלטה אמיצה קבעה יעדים ומטרות, שעיקרם סיום הלימודים, חזרה למסלול האימונים, שמחת חיים והגשמה עצמית.

לירון לא ויתרה לרגע. כאשר כוחותיה היו חוזרים אליה, נפגשה עם חברותיה, יצאה לבלות ולצחוק. תמיד עשתה ועסקה במה שאהבה. בהמשך גילתה את עולם העמותות. היא התנדבה בעמותה לרווחת ילדים חולים, והייתה פעילה

אצילים", אמרה להם. לא עזרו היוכוחים עם ההורים בלילה, על העובדה שלמעשה היא האצילה הבלעדית, היא ולא אחרת. בצניעותה היא עמדה על דעתה. בבוקר, כאשר לצידה ההורים, שתי אחיותיה ואחיה וחיוך של סיפוק על פניה נפרדה מאיתנו לירון לעד. הלוואי שעוז רוחה, גבורתה, נחישותה, נאמנותה לחברים ולדרך, הדוגמא האישית ישמשו כמודל לחיקוי לכולנו. יהי זכרה ברוך לעולמי עד.

בשעה ארבע הדיקאנית אורלי פוקס העניקה ללירון את התואר (עם כל התעודות וגיליונות הציונים). המוזמנים הרבים שהצטופפו בחדר הקטן מחאו לה כפיים ולירון קרנה מאושר.

עד השעה 21:00 בערב לירון בירכה והתייחסה באופן אישי לכל אחד מהנוכחים ואז שכבה לנוח. הוריה שהו לצידה.

בשעה שתיים לפנות בוקר לירון העירה אותם, ובמשך שעתיים וחצי נפרדה מהם בנשיקות, חיבוקים, מחיאות כפיים ותודות. "אתם

העמותה הפך למרכזי בחייה. במקביל, הקפידה שלא לוותר על סיום הלימודים. ככל שיכלה הגיעה לשיעורים והרצאות, הכינה עבודות סימנריוניות ועמדה בכל המבחנים והיעדים.

כאשר היו קשיים, נהגה ללון אצל אחותה בתל מונד כדי להגיע בדרך מהירה למכון וינגייט.

3 שנים נמשכה שנת הלימודים הרביעית והאחרונה. לירון סיימה את כל המטלות.

את ההודעה על זכאותה לתואר קיבלה לירון בטלפון מהמכללה בעת אישפוזה בבית החולים שיבא. בהודעה נאמר שהשלימה את חובותיה וכי תקבל הזמנה בדואר לטקס הסיום והענקת תארים בתאריך 31/5. לירון שמחה. השלימה עוד משימה.

הרופא שלה בשיבא הציעה לפנות להנהלת המכללה לבדוק אפשרות להעניק את התואר ללירון באופן פרטי בחדרה בבית החולים.

נוצר קשר עם הדיקאנית וזו הבטיחה לנסות. ביום רביעי בבוקר, 20/4/16 הודיעה שהצליחה להשיג את כל האישורים ומירב החתימות. קבענו את השעה 16:00 כמועד הטקס. הזמנו חברים וקרובי משפחה, חברותיה הטובות והנאמנות, חברי העמותות בהן התנדבה, חברים ללימודים ולדרך.

לפני כן בצהרי היום הגיעו חברותיה מיבנה, שהיו בהלם מוחלט, לבית החולים.

לפתע לירון, שהייתה מותשת, קיבלה כוחות מחודשים וארבע שעות כולם צחקו, שמחו, העלו חוויות - אושר ושמחה אמיתיים שררו בחדר.

חמש אחיות גם חברותיה הטובות ביקשו להיפרד ממנה בהספד מרגש

לירוני שלנו,

נחישות, חוזקה, הצבת יעדים והשגתם - אלו דברים שאפיינו אותך עוד מתקופת הלימודים והצבא והפכו עם השנים לחלק בלתי נפרד מההתנהלות היום יומית שלך.

תכונות אלו התחדדו עוד יותר ב-3 השנים האחרונות בהתמודדות הקשה והבלתי פוסקת עם המחלה. במשך הזמן הזה לימדת אותנו מהי אופטימיות, לחימה ותקווה.

נלחמת בשיניים כמו שרק את יודעת, בחרת לא לבכות על המצב, אלא תמיד לחייך ולדהור קדימה ולרגע לא היססת לסטות מהדרך שבה דבקת.

גם ברגעים האחרונים איתך, הוכחת שאת פייטרית אמיתית שנלחמת עד הסוף! כל כך שמחנו שהצלחנו לגרום לך לחייך ולצחוק והצפת אותנו באושר גדול.

את היית ותמיד תהיי חלק מאיתנו - חמש אחיות - דבר לא יוכל לנתק את הברית הזאת בינינו!!

את הצבע שלך אי אפשר למחוק והצחוק המתגלגל שלך תמיד יישאר מהדהד ברקע שלנו.

זכינו להכיר ולגדול ביחד עם חברת אמת ואנו מודות לך על כך מעומק ליבנו.

גאות בך על החוסן והעוצמה האינסופית! אוהבת אותך לעד,

הבנות